

J. D. Kirk

KRÁLOVSTVÍ Z KOSTÍ

Případ pro Jacka Logana

KRÁLOVSTVÍ Z KOSTÍ

A Litter of Bones
Copyright © 2019 by Barry Hutchison
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Vašková, 2022
Cover © Zhivko P. Petrov, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2565-6 (pdf)

J. D. Kirk

KRÁLOVSTVÍ Z KOSTÍ

Případ pro Jacka Logana

VENETA

Věnováno Tommymu

KAPITOLA 1

Naprostý kolaps života Duncana Reida začal u brány kdesi uprostřed pustiny.

O existenci triku, s jehož pomocí se brána otevírá, Duncan moc dobře věděl. Táhlo kovové západky bylo už celé roky pokroucené, a pokud jste jím pohnuli ve směru, který se nabízel, byl váš pokus automaticky odsouzen k nezdaru. Muselo se lehce natočit a pak jím bylo potřeba škubnout, aby se západka se zaskřípěním uvolnila a celá ta zpropadená věc se konečně dala do pohybu.

Anebo, pokud jste byli sedmiletý kluk, který má více energie než rozumu, mohli jste jednoduše vyšplhat nahoru po kovových tyčích, seskočit dolů a vítězoslavně počkat na druhé straně, dokud se váš táta nerozhoupe k dalšímu kroku.

„Jsem vítěz,“ zaradoval se Connor a rozvlínil se v tanci. Říkal tomu *Floss* – očividně zase nějaká nová móda.

U Duncanových nohou netrpělivě vrtěla celým zadkem jejich fenka zlatého retrívra.

Měděně oranžovými předními tlapkami ryla do země a jen stěží dokázala zkrotit nadšení.

„Jasně, Meg. Dej nám minutku,“ promluvil Duncan směrem ke zvířeti.

Západka kovově zavržala a konečně povolila. Brána se pohnula sotva o patnáct centimetrů a Meg do mezery okamžitě strčila čumák a proklouzla na druhou stranu. Aniž by ji k tomu vedl jiný důvod než čirá radost, že se konečně dostala ven z auta, prohnala se kolem chlapce a rozběhla se vpřed jako neřízená střela. Connor rychle uskočil.

„Tady má někdo naspěch,“ poznamenal Duncan.

Společně s chlapcem zvíře sledovali, jak odbočuje ke stromům lemujícím cestu a pod kmeny porostlými mechem se jim rychle ztrácí z dohledu.

„Meg!“ zavolal na psa Connor. „Vrať se.“

„Bude v pohodě,“ uklidňoval syna Duncan. Pak za sebou přibouchl a západku zastrčil nazpět tak akorát, aby brána zůstala zavřená, ale on nemusel celý proces opakovat znovu, až budou odcházet. „Byla zvyklá tady pobíhat dávno předtím, než ses vůbec narodil.“

Přestože Connora otcova slova příliš neuklidnila, připojil se k němu a společně se vydali po pěšince.

Tady na severu si mohli vybírat z téměř nekonečného množství možností, kam vyrazí na procházku se psem. Ostatně to taky bylo to jediné, co jim zde život nabízel, ale díky bohu alespoň za to. Tuto trasu měli ovšem oba ze všech nejradši.

Jedinou nevýhodu představovala dlouhá cesta autem, kterou museli vždy nejprve absolvovat. Jízda po hlavní silnici na Fort William přes Sean Bridge se v létě dokázala proměnit v hotové peklo. V tomto ročním období, kdy silnice ještě neblokovali až přespříliš ostražití řidiči karavanů, jim však minuty strávené v autě ubíhaly jako voda.

Pak už jen stačilo odbočit na Leanachanský les, ujet necelé dva kilometry po jednosměrce, přitom se modlit, aby nenarazili na nikoho v protisměru, a nakonec svést obvyklý souboj se zarputilou bránou.

Za odměnu se vždy mohli těšit na pocit naprosté blaženosti. Dlouhé kilometry lesní pěšiny jim nabízely výhledy jako z pohádky, kde člověk jen málokdy narazí na jinou živou duši. Za ty roky, co sem Duncan chodil, potkal všehovšudy na dvacet chodců, půl tuctu cyklistů a jednoho chlapíka na chůdách.

Ten Duncana tehdy zaskočil a Meg se kvůli němu rozštěkala jako smyslů zbavená. Nakonec se z toho vyklubala charitativní akce na podporu boje proti rakovině nebo něco podobného. Duncan měl v ten moment příliš starostí s tím, aby chytil a uklidnil Meg, než aby poslouchal, co mu muž říká.

Když fenku konečně držel za obojek, nacpal chodci na chůdách do plechovky pár liber a Meg nepustil, dokud se podivným kymácivým krokem neodšoural za ohyb cesty a nezmizel jim z dohledu.

Dnes se zdálo, že jim žádné podobné vyrušení nehrozí, a Duncanovi se hned lépe dýchalo. Meg bývala většinou hodná, ale špatně snášela cizí lidi, a tak s sebou absence jakýchkoliv známek života vždy přinášela pocit úlevy.

Jistě, neznámý chodec se mohl vynořit z jedné ze zatáček dál na cestě. To byl ovšem problém, který budou řešit, až nastane. Momentálně však nebylo žádné nebezpečí v dohledu.

V dále nalevo za hřbitovem stromových pahýlů se až k sousoší Commando Memorial klikatila silnice A82; odtud pokračovala dál do Inverness. Po dopravní tepně se ploužil nepravidelný proud aut, který v nezvykle jasném dubnovém slunci házel třpytivé odlesky.

Z takové vzdálenosti byla doprava naprosto neslyšná. Jediné zvuky, které doléhaly k jejich uším, představovalo cvrlikání ptáků společně s jemným křupáním kamínků pod Duncanovými botami.

Najednou se před nimi zpoza stromů vyřítila Meg. Prolétla kaluží bahna, které jí zbarvilo spodní polovinu nohou do hněda, a zastavila se uprostřed pěšiny. Chvíli je s vyplazeným jazykem udýchaně pozorovala, aby se ujistila, že pokračují stejným směrem jako ona.

Když si fenka byla jistá, že její společníci nemají v plánu se otočit a vrátit k autu, rozběhla se zpět mezi stromy a dál se věnovala nějakým svým záležitostem, které tam zanechala nedokončené.

„Vidíš, říkal jsem ti, že bude v pořádku,“ obrátil se Duncan k synkovi a přátelsky ho pošťouchl. „Jo, je špinavá až za ušima, ale jinak je v pohodě.“

„Viděls, kolik na sebe nachytala bahna?“

„Jo, viděl.“

„Je od něj úplně celá.“

„A hádej, kdo ji umyje, až se vrátíme domů?“ pošťádlil chlapce Duncan.

Ten se na něj na oplátku zazubil. „Ty!“

„Já? Na to zapomeň. Ty.“

„Nene.“

„Jojo. Já ti podám kartáč a kýbl,“ popíchl hoča znovu Duncan a uchechtl se, jak dostal další nápad. „A když už budeš v tom, můžeš rovnou vzít i auto. Dvě mouchy jednou ranou.“

Connor razantně zakroutil hlavou.

„No tak fajn, ale budeš ji držet, až ji budu stříkat hadicí.“

Proti tomu neměl Connor žádné zásadní námitky, ze vzájemného pošťuchování se ale stala jejich obvyklá hra, a tak dál kladl odpor.

„To teda ne.“

Duncan se poškrábal prsty ve strništi na bradě. „No dobře. Tak Meg podrží tebe a já tě ošplíchám místo ní,“ napodobil zvuk stříkající vody a namířil na chlapce imaginární hadici. „Co ty na to?“

Connor se zahihňal. „Já se koupal ráno.“

„Vážně? Panenko skákává, to už je duben?“ dobíral si syna Duncan.

Connorovi otcův vtípek tak úplně nedošel, přesto se smál dál.

Několik minut pokračovali v chůzi po mírně zahýbající pěšině, až došli ke kamenolomu, kde poslední rok nebo možná déle téměř nehybně posedávaly dva bagry, které jen zřídkakdy změnilly polohu nebo alespoň úhel lžice. Duncan si nikdy nevšiml jediné známky, že by kdy za řídicím panelem někdo seděl, natožpak že by se strojem skutečně pracoval.

Uběhla už nějaká chvíle, co Connor naposledy promluvil, a přestože si Duncan ticho a klid maximálně užíval, nebylo to normální. V pátek jeho syn chodil se školou na plavání a vždy měl v záloze spoustu historek o tom, kterému spolužákovi jde nejlépe znak nebo který se málem utopil.

Dnes však prohodil sotva pár slov, která z něj navíc Duncan musel těžce dolovat.

„Jsi v pohodě, Cone?“

„Jo, jasně,“ odpověděl chlapec na otcovu otázku, aniž by se na něj podíval. Našel na pěšině spadlou větev, která byla skoro stejně dlouhá jako on, a vykračoval si s ní jak s kouzelnickou berlou.

„Až tě s tím klackem uvidí Meg, vezme ti s ním roha,“ varoval ho Duncan.

Connor bez jediného slova přikývl.

„Jak bylo dneska na plavání?“

„Dobře.“

„Všichni přežili?“

Connor přikývl. „Jo.“

Ještě chvíli pokračovali v chůzi v naprostém tichu. Na nebi nad nimi kroužil dravec. Nejspíš káně, pomyslel si Duncan, i když neměl nejmenší tušení, co za ptáka se jim vznáší nad hlavou. Klidně to mohl být i velký holub.

Duncan na Vysočině prožil celý život, ale o místní zvířeně nevěděl zhola nic.

Podobně to bylo se stromy, které lemovaly pěšinu. Že by to byly borovice? Možná. Nebo snad buky? Nejspíš ano. Nebo duby? O tom sice pochyboval, na druhou stranu ale ani netušil, na čem se jeho pochybnosti zakládají. Byly to prostě stromy. To bylo nejpřesnější slovo, kterým dokázal porost podél cesty označit.

„Tati?“ ozval se po několika dalších krocích Connor. Pohled přitom stále upínal na cestu pod nohama a hlas měl tichý. „Znáš Eda?“

Duncan si v hlavě prošel seznam všech Connorových spolužáků. Eda si nedokázal nikam zařadit.

„To je ten kluk, co má mámu zrzku?“

Connor na něj pohlédl a zmateně sražil čelo.

„Eda odvedle.“

„Aha, Eda odvedle. Jo. Promiň. Myslel jsem, že mluvíš o někom ze třídy.“

„Ve třídě žádnýho Eda nemáme,“ ohradil se chlapec.

„Jo, já vím. Jen jsem myslel...“ Duncan zlehka zatřásl hlavou.
„Ed odvedle. Jasně. Co je s ním?“

Zdalo se, že s další otázkou Connor vnitřně zápasí.

„Máš ho rád?“

Duncan nafoukl tváře. „Jestli ho mám rád? Eda odvedle?“ pokrčil rameny. „Asi jo. Ale moc ho neznám. Myslím, že sem docela zapadl. Proč se ptáš?“

Kráčeli dál po pěšině a Connor holí vytukával do země rytmus jako na buben.

„A má ho ráda máma?“

Duncan se zastavil. „Co já vím. Proč? Proč tě to zajímá?“

Connor popošel ještě o pár kroků a pak se taky zastavil. Stál na místě, kousal se do rtů a v rukou otáčel svou podivnou holí.

„Jen tak. Prostě mě to napadlo.“

Duncan natáhl krk a pobaveně se na chlapce zahleděl. „To tě teda napadají divné věci.“

Hoch měl tváře rudé jako rak.

„Cone?“

„Kde je Meg?“ změnil chlapec rychle téma a zabrousil pohledem mezi stromy.

„Někde tam je. Bude v pohodě,“ přelétl Duncan zběžně stromový porost před sebou. „Když ji zavoláš, vrátí se. Proč tě to zajímá?“

„Meg!“ zakřičel Connor. „Meg, kde jsi?“

Strčil si prsty mezi rty a pokusil se zapískat, z úst se mu ale vydralo jen vlhké zasípání.

Duncan si povzdechl. Složil palec a ukazováček do tvaru písmene „cé“ a nacpal si prsty do pusy. V jeho podání znělo zapískání pronikavě a hlasitě. Ptáci okamžitě přestali zpívat a uraženě se odmlčeli.

„Kde je?“ Connor pohledem pročešával okolní les. „Proč se nevrací?“

„Bude v pohodě,“ ujistil syna Duncan znovu, pak ale opět zapískal a na zvíře hlasitě zavolal. „Meg! No tak. Meg!“

Mezi stromy se ale nepohnulo ani stéblo. Peřina z listů a větví halila podrost do zádumčivé temnoty. Do západu slunce zbývala ještě asi hodina, ale stíny se už začaly prodlužovat a vítr se ochladil.

„Blbej čokl,“ zamumlal si Duncan sám pro sebe.

„Co když je zraněná?“ Connor si začal dělat o zvíře obavy. „Co když se jí něco stalo?“

„Jí se nikdy nic nestane. Nejspíš se zase jenom v něčem válí. Však ji znáš.“

Duncan si přiložil ruce k ústům a znovu zavolal na psa jménem.

„Mé-eg!“ rozložil volání do dvou slabik.

Pak oba čekali, zatímco stromy okolo vrzaly a vítr šeptal mezi stébly.

Krom toho ale neslyšeli jediný zvuk.

„Do háje,“ zanađával tiše Duncan.

„Tati?“ Connorovi se v očích objevil náznak obav. „Proč se nevrací?“

„Bude v pořádku. Vždycky přece je. Ale jestli chceš, půjdu se po ní mrknout. Ty počkej tady a zavolej na mě, kdyby se vrátila.“

Connor se rozhlédl oběma směry po prázdné pěšině a pak přikývl. „Ale co když se nevrátí?“

„Vrátí se,“ zaháněl chlapcovy obavy Duncan.

„Ale co když ne?“

„Určitě jo.“

„Ale...“

„Tak ji prostě budu hledat dál,“ odsekl Duncan lehce podrážděně. Pak se donutil k úsměvu. „Určitě bude v pohodě. Je to prostě jen hrozně otravný pes. Ty počkej tady.“

Connor znovu přikývl. „Dobře, počkám tady.“

„Hodnej kluk. A zakřič na mě, když se tu objeví. Pořádně nahlas, jasný?“

„Jasný, tati.“

Duncan poplácal hochu po rameni. „Neboj. Určitě ji najdeme. Nebude daleko.“

„Do hajzlu,“ zasyčel Duncan a přiložil si ruku na tvář v místě, kde se mu do ní zapíchla tenká větvička. Krev mu netekla, ale on cítil, že mu klacík na kůži zanechal tenkou červenou linku šrámu.

Půda pod jeho nohama byla nasáklá jako houba, vlhkost se mu plazila po nohavicích džín nahoru a studená tkanina se mu lepila na kotníky.

„Vidíš ji někde, Cone?“ zakřičel přes rameno.

„Zatím ne,“ dolehla k němu skrz hustý porost tlumeně chlapcova odpověď.

Duncan na psa ještě několikrát zanedával, pak si zanedával jen tak obecně a dál se plahočil vlhkým terénem. Boty se mu bořily do bahna a větve se evidentně rozhodly, že ho připraví alespoň o jedno oko.

Udělal ještě asi pět těžkopádných kroků, když po pravé straně zaregistroval pohyb. V chuchvalci trávy kousek od něj něco zašustilo. Duncan se polekaně otočil a málem ztratil balanc, když se snažil odhalit, kdo nebo co má zvuk na svědomí.

Z trávy na zlomek vteřiny vykoul králík, a jakmile si svou chybu uvědomil, stejně rychle zase v bujném porostu zmizel. Ztratil se z dohledu, ale Duncan slyšel, jak chlupáč peláší do tajného úkrytu někde v hloubi lesa.

„Zasranej králík,“ zavrčel našťavaně a poslouchal, jak šustění kroků zvířete v trávě slábne.

Přestože mezi stromy strávil sotva pár minut, vnímal, jak se světlo rychle vytrácí. Na vše okolo dopadla temnota, která proměnila okolní stíny v černočerné kaluže, jež zahalily okolní les do nejrůznějších odstínů modré a šedé.

„Máš ji, Connore?“ zavolal na syna.

Chvilí čekal na odpověď.

„Connore?“ vykřikl znovu chlapcovo jméno. „Je s tebou Meg?“

Stále nic.

„Cone?“

Stromy okolo něj sténaly a vítr šustil mezi stébly trávy. Vše ostatní ale utichlo jako hrob.

Když se na ten okamžik díval zpětně, nedokázal Duncan říct, co ho přimělo, aby se dal do běhu. Opravdu ne. V tu chvíli nic nenasvědčovalo tomu, že by se něco stalo. Nevybavil si jedinou indicii, která by vysvětlovala, kde se v něm vzal ten náhlý záchvěv paniky.

Vzato kolem a kolem, Connor ho prostě jenom neslyšel. Nic jiného v tom nebylo. Jeho syn se snadno nechal něčím rozptýlit. Z chlapcovy selektivní hluchoty si doma rádi dělal legraci.

A přesto se Duncan dal do běhu. Poháněn strachem sirazil cestu vpřed přes nepoddajný podrost. Sváděl boj s větvemi, které ho bičovaly do tváře, bořil chodidla do bahna a v návalu

palčivé, zevnitř hlodající úzkosti zakopával o kameny obrostlé mechem.

„Connore!“

Konečně vyklopýtal z lesa, pak se ale Duncanovi do cesty postavil příkop, on do něj zahučel a dopadl na zadek. Jeho pád utlumila kaluž bahna. Když se vymanil z jeho spárů a postavil se na nohy, naprázdno zabublalo.

„Cone? Connore?“

Z lesnatého porostu vyšel necelých deset metrů od místa, kde do něj vstoupil. Úsek stezky, kde na něj měl chlapec počkat, před sebou viděl jako na talíři; přesto se rozběhl vpřed pro případ, že náhodou něco přehlédl.

Že náhodou přehlédl svého syna.

Po chlapci tu ale zůstala jen dlouhá pokroucená větev – kouzelná berla, kterou čaroděj opustil bez ladu a skladu.

„Connore!“ zahulákal Duncan z plných plic. Jeho hlas se nesl do obou směrů po liduprázdné pěšině směrem k lesu, přes hřbitov mrtvých stromů až do dále k silnici. „Connore! Kde jsi? Cone?“

Vtom zaslechl, jak se za ním něco pohnulo.

Povzdech si a v náhlém přívalu úlevy vnímal, jak mu ze srdce padá těžký kámen a jak se mu uvolňují svaly, o nichž ani netušil, že je má zaťaté.

„Connore, říkal jsem ti přece...“

Zarazil se. Z lesa se, celá od bahna, vyřítila fenka zlatého retrívra, nadšeně vrtěla ocasem a jazyk jí samou radostí pandal z tlamy.

Duncan cítil, jak se mu na střevech dělají uzly. Otáčel se kolem dokola a hledal svého syna. „Connore!“ křičel na celé kolo. „Cone, kde jsi?“

Jeho volání ale zůstalo bez odpovědi. Meg se loudavými kroky přišourala k Duncanovi a sklopila hlavu, jako by vycítila páníčkovu úzkost.

„Za to můžeš ty. Ty hafane pitomej,“ Duncan uštědřil psovi ránu.

Meg sklonila hlavu a nechápavě na něj pohlédla.

Pak Duncan zvíře oslovil znovu. Tentokrát jeho hlas zněl jemněji, téměř prosebně. „Běž najít našeho chlapečka. Najdi Connora,“ zašmátral v kapse po mobilu a zahleděl se přitom prosebně na zvíře, jako by doufal, že ho Meg poslechne. Že pochopí, co po ní chce.

Palcem probudil telefon ze spánku. Není tu signál. Proč tu, do prdele, není signál?

Duncan se na psa podíval zoufalým pohledem plným beznaděje a hlas se mu najednou zlomil: „Najdi našeho chlapečka.“

KAPITOLA 2

Detektiv šéfinšpektor Jack Logan počkal, až dveře zabzučí a otevřou se. Pak jimi prošel a vydal se po jedné z chladných, nepřívětivých chodeb Carstairské státní nemocnice.

V přízemí zahnul doleva, prošel dalšími dveřmi a následně vyšlapal po schodech o patro výš. Mohl se sice svézt výtahem, ale po schodech to většinou bylo rychlejší. Navíc člověk nikdy nemohl tušit, na koho ve výtahu narazí a čím ho bude dotyčný ve stísněné kabině otravovat.

Kráčel po chodbách téměř automaticky. Byl tu už tolikrát, že ani nemělo smysl to počítat. Existovalo tolik jiných míst, která by Logan rád znal tak dobře jako své boty. Třeba Benátky. Jižní Francie. Nebo například Bahamy.

Ale ne. Místem, které znal snad ze všech nejlépe, bylo oddělení psychiatrické kliniky s maximální ostrahou v Jižním Lanarkshiru, nacpané k prasknutí sexuálními devianty, vrahy, a i mnohem horšími individui.

Kdysi dávno mu dělalo potíž vůbec uvěřit, že něco takového jako „mnohem horší individua“ vůbec existuje, po dvaceti letech ve službě ale na podobné pochybnosti dávno rezignoval.

Špatné dny mu servírovaly po malých porcích to nejhorší degustační menu nejrůznějších hrůz a děsů, které nakonec musel chtě nechtě nějak strávit.

Poté, co ho povýšili na detektiva inspektora, se ale ze špatných dnů staly přímo příšerné a od doby, co ho přeložili na oddělení závažných zločinů, viděl na vlastní oči takové hrůzy, že by se z nich zvedl žaludek leckterému průměrnému násilníkovi.

V cestě mu stály další dveře opatřené okny s dvojitým sklem protkaným pletivem. Zastavil se a netrpělivě narovnal kameru, která na něj zírala z prázdného prostoru nad nimi.

Když Logan zahlédl v široké čočce přístroje svůj odraz, rozpačitě si uhladil vlasy. Pak si rukou přejel po bradě, jako by snad jeho prsty dokázaly smést z jeho tváře strniště, které se mu již několik dní táhlo po čelistech jako temný stín.

Svým vzhledem budil Logan dojem člověka, který se potýká se zákonem – nebylo však úplně jasné, na které straně barikády stojí. Byl vysoký a statný, měl však tendenci se hrbit, jako by chtěl svou velikost před světem skrýt.

Dveře zabzučely. Logan na ně zatlačil a pokývl do kamery. Pak prošel na druhou stranu a v duchu si poblahopřál, že se protentokrát příliš nezpозdil.

Jeho obličej tu všichni znali. Nebylo divu. Patřil k místnímu inventáři víc než někteří zdejší lékaři.

V chodbě za dalšími dveřmi se nacházelo cosi jako recepce vybavená plexisklem, které mělo chránit osobu na druhé straně. Logan se zastavil u rohu stolu. Na okamžik si na jeho desku odložil složku s oslími rohy, kterou vláčel s sebou, a zapsal se.

„Dneska jdete pozdě,“ oslovila ho žena za hradbou z plexiskla. Byla tu relativně nová. Logan ji poprvé zaznamenal tak

před čtyřmi nebo pěti návštěvami, takže tu mohla pracovat sotva pár měsíců. Byla oplácaná a působila mírným dojmem, z čehož Logan usuzoval, že tu nevydrží příliš dlouho. Noviny otevřené na stránce s nabídkami volných míst ho v jeho domněnce jen utvrdily.

Ani v nejmenším se jí nedivil.

„Šílený ráno,“ odpověděl na její výtku, okamžitě ale volbu slov se svrašťeným obočím přehodnotil a opravil se: „Chci říct hektický.“

Očima letmo přelétl nástěnné hodiny na zdi za recepcí. Byly opatřené kovovou mřížkou. Logan moc dobře věděl, že pletivo má zabránit místním chovancům, aby je servali ze zdi a přetáhli s nimi přes hlavu nějakého jiného chudáka. Rád si ale představoval, že hodiny taky patří ke svěřencům ústavu, že jsou uvězněné před zbytkem světa stejně jako oni.

Naškrábal na papír své jméno a znovu uchopil odloženou složku. „Je připravený?“

Recepční přikývla. „Je. Tedy asi tak jako obvykle. Moc bych od toho nečekala.“

Logan jí odpověděl zamručením a poodstoupil od pultu.

„A šéfinspektore?“

„Ano?“

Recepční sebrala veškerou odvalu a obrátila se na něj s ustaraným výrazem. „Dřív než tam půjdete, chce s vámi mluvit doktor Ramesh.“

Logan se zastavil a otočil se. „Kdo?“

„Pan Logan?“

Ve dveřích o něco dále v chodbě se objevil vousatý čtyřicátník s asijskými rysy a pokývl detektivovi způsobem, který se Loganovi příliš nezamlouval.

„Pojďte prosím do mé kanceláře. Rád bych s vámi prohodil pár slov.“

Ani Ramesh tu nepracoval dlouho. Dokonce ani ne tak dlouho jako recepční. Na rozdíl od ženy za pultíkem ale působil schopným, akurátním, možná trochu hrubým dojmem, který dával tušit, že lékař si práci udrží déle než ona. Když za sebou Logan zavřel dveře pracovny, lékař se usadil za pracovní stůl a pokynutím detektivovi naznačil, aby zaujal místo v křesle naproti němu.

„Postojím, díky.“

Ramesh si nepatrně odfrkl, a když po krátkém přemýšlení došel k závěru, že se mu výškový hendikep ani trochu nezamlouvá, znovu se postavil.

Pracovna byla poměrně malá, avšak uspořádaná s takovou pečlivostí, až Logan zapochyboval, že by tu skutečně někdo mohl pracovat. Místnost v něm budila spíš dojem reklamy obchodního domu IKEA na novou řadu kancelářského nábytku pro zákazníky, kteří žalostně postrádají jakoukoliv fantazii.

Stůl byl až nesnesitelně urovnaný, až na komínek tlustých lékařských knih natočených tak, aby jejich složité názvy okamžitě udeřily do očí každého, kdo usedne naproti jejich majiteli. Pečlivě vystavené hladké hřbety bez jediné vrásky prozrazovaly Loganovi v podstatě vše, co potřeboval o současném obyvateli pracovny vědět.

„Nemám z toho radost,“ začal konverzaci Ramesh, zatímco zarýval ukazováček do desky stolu. „Ani trochu se mi to nelíbí.“

V jeho hlase byl slyšet slabý přízvuk, jehož ostré hrany ohladila a překryla standardní spisovná angličtina. Tu nejspíš pochytil v jedné z internátních škol dole na jihu, odhadoval Logan. Jeho mínění o hostiteli to rozhodně nijak neprospělo.

„Nemáte radost z čeho?“

„Z vás. Z něj. Celá ta záležitost. Neměl byste sem tak chodit. Není to fér.“

Logan přenesl váhu, až pod ním parkety ukryté pod kobercem zasténaly.

„Není fér?“

„Pan Petrie je náš pacient,“ pokračoval Ramesh. Do Loganovy výšky mu chybělo pěkných pár centimetrů, předvedl ale úctyhodný výkon, když se snažil tvářit, že si toho nevšiml. Navíc dokázal snést detektivův pohled lépe než kdejaký policista.

„Pan Petrie je usvědčený vrah, který má svědomí životy tří dětí. Navíc je to klíčový svědek v probíhajícím vyšetřování.“

„Ano, ale tady žádné vyšetřování neprobíhá, nebo snad ano, detektive inspektore?“ S další otázkou se přízvuk dral na povrch. „Chytlí jste ho a byl odsouzen.“

„Detektive šéfinspektore,“ opravil ho Logan. Zvedl hlavu a narovnal ramena, až se musel doktor lehce zaklonit, aby dokázal udržet oční kontakt. „A já jsem si velmi dobře vědom, že jsme ho chytlí, ale on stále zadržuje zásadní informace potřebné k tomu, abychom ten případ definitivně mohli uzavřít. A proto jsem tady.“

„Opět,“ zkonstatoval Ramesh. Zastrčil sedadlo židle s vysokým opěradlem pod desku stolu a opřel se o židli rukama. „Prošel jsem si záznamy. Zdá se, že jste tu docela často.“

„Pravidelně,“ odbyl ho Logan.

„Někdo by to mohl nazvat obtěžováním.“

„Ať si tomu říká, kdo chce, jak chce,“ odsekl Logan. „Dokud nám neposkytne potřebné informace, je to probíhající vyšetřování. Potom toho parchanta s největší radostí navzdýcky pustím z hlavy,“ zvedl ukazováček a lehce se naklonil. „Ale rád obětuju pár minut života, až si půjdu zatancovat na jeho hrob.“

Zkřivil ústa do výrazu, který měl připomínat úsměv, i když do něj měl daleko. „Co vy na to?“

Doktor Ramesh zabořil prsty do opěradla židle, jako by ho masíroval. Zhluboka nasál vzduch do nosu. Buď potřeboval získat čas, nebo se chystal říct něco, co by celou situaci ještě více vyostřilo.

Že správná je druhá možnost, se potvrdilo hned vzápětí.

„Znám vašeho superintendanta,“ vyprskl doktor Ramesh a znovu se odmlčel, aby jeho protějšek stihl novou informaci náležitě vstřebat. „Chodíme do stejného golfového klubu.“

Logan si odfrkl, pokrčil rameny a zakroutil hlavou. „To jsem nevěděl. Podle mě hrajou golf jenom kreténi. Já jsem spíš na šipky,“ naklonil hlavu vpřed a téměř neznatelně pokývl. „Bez urážky.“

Výraz na doktorově obličejí ale jasně prozrazoval, že se urazil. Logan kvůli tomu ovšem rozhodně nehodlal mít špatné spaní. Bůh ví, že i tak toho moc nenaspal.

„Promluvím si s ním. S Gordonem. Tady o tomhle...“ Ramesh vágně pokynul směrem k Loganovi, „... všem. Není to fér. A je to naprosto nepřijatelné. Můj předchůdce to možná toleroval, ale... tohle je prostě nepřijatelné. Já to nedovolím.“

„Jo, tak že Gordieho pozdravuju,“ mávl Logan doktorovi ošuntělou papírovou složkou na rozloučenou. „Zbavíte se mě hned, jakmile pan Petrie odpoví na moje otázky. Rozumíme si?“

Když se Logan otočil a otevřel dveře, zaryl doktor prsty do koženého polstrování ještě hlouběji.

„A jak to má přesně udělat?“ nedal se odbýt lékař. „Co? Jak to podle vás má udělat?“

Logan se na chvílku zastavil mezi dveřmi a okamžitě celý prostor zaplnil. Zúžil oči a zamyslel se. Pak opřel jazyk o horní patro.

„Však my už způsob najdeme,“ procedil mezi zuby. Pak vyklouzl na chodbu a zavřel za sebou.

KAPITOLA 3

Logan seděl na lisované plastové židli a hleděl do tváře ztělesněného zla. To se na něj na oplátku culilo a prohlíželo si ho zmatenýma očima, které jako by se na návštěvu tak úplně nesoustředily.

Logan se nenechal opít rohlíkem. Ani teď, ani nikdy předtím. Bez ohledu na to, co tvrdili doktoři.

Owen Petrie. *Naseptávač*, jak svého času usvědčenému vrahovi říkali v médiích – v době, kdy unesl a zavraždil tři malé chlapce a vynaložil zatraceně velké úsilí při pokusu o vraždu dalšího.

Přezdívku si Petrie vysloužil na základě výpovědí dvou potenciálních obětí, které mu unikly jen o vlásek. Oběma hochům se do paměti vryl především jeho hlas – jemný, chraptavý šepot, kterým je lákal do své dodávky. Noviny se toho samozřejmě chytly.

Ve staromódním křesle s vysokým opěradlem možná působil scvrkle a vyděšeně. Když ale ještě pobíhal na svobodě, zakládal si Petrie na eleganci. Nikdy se nezapomněl hodit do gala. Košile. Kravata. Všechno tip top.

Teď se tu ovšem hrbil ve starých šedých teplákách a topil se ve vytahaném zapraném tričku. Kdysi bylo nejspíš bílé, teď bylo ovšem vpředu celé poseté skvrnami v různých odstínech oranžové, které dávaly tušit, že kari tu mívají na jídelničku poměrně často.

Už několik dní se neholil. Nebo spíš *ho* nikdo neholil, tipnul si Logan. Na obličejí mu rašilo neupravené strniště, jako kdyby mu tváře někdo posypal solí a pepřem. A solí rozhodně nešetřil. Na levé půlce hlavy měl krátce zastřížené vlasy, pravá zůstala téměř celá plešatá a okolo rány, která mu přivodila současný stav, mu porost přestal rašit úplně.

Rána, která mu *údajně* přivodila současný stav.

Pokoj, jež měl Petrie sám pro sebe, se co do strohosti od ostatních nijak nelišil. Kromě dvou křesel patřila k jeho vybavení postel, úzká skříň a evidentně nepoužívaný psací stůl. Veškerý nábytek se vyznačoval nápadně oblymi, pravděpodobně záměrně obroušenými rohy.

Poměrně velkorysá okna byla rozdělená na menší části masivními mřížemi. Bezútěšný výhled na zubožený nemocniční pavilon naproti působil Loganovi nesmírnou radost. Nic lepšího si ten mizera nezaslouží.

Nic.

Malý nemocniční vozík, který obvykle stál vedle postele, momentálně sloužil jako dočasná bariéra mezi oběma muži. Na jeho desce trůnil netknutý džbán s vodou pokojové teploty, jež měl obyvatel pokoje, stejně jako vše ostatní, pohodlně na dosah ruky.

„Owene,“ otevřel Logan papírovou složku. „Doneslo se mi, že jsi na tom poslední dobou líp. Snad to znamená, že mi konečně pomůžeš.“

Petrie sraštil čelo. Mluvení mu dělalo potíže. Jako by ze sebe musel dolovat každé slovo a to mu na oplátku kladlo náležitý odpor. Jeho hlas ale stále připomínal hluboký hrdelní sípot, který mu vysloužil jeho přezdívku a ze kterého běhal Loganovi mráz po zádech.

„Pomůžu? J-jak?“

Logan neuhnul pohledem. „Však ty víš, Owene. Tohle jsme řešili už mockrát.“

Vytáhl ze složky fotografii formátu A4 a položil ji na stolek mezi ně.

Ze zvětšeného barevného, i když trochu zrnitého obrázku se na ně smál chlapec převlečený za Červeného strážce z Power Rangers. Kostým mu byl velký a rodiče mu museli ohrnout rukávy, aby mu seděl, ale jeho to očividně netrápilo. Naparoval se jako páv, natahoval hlavu do objektivu a šerموval před sebou rukama jako karatista.

Logan se nemusel na fotografii ani podívat, aby tohle všechno viděl. Všechny detaily se mu už dávno vryly do paměti.

„Dylan Muir. Tři roky.“

Petrie fotku ignoroval. Tedy alespoň zpočátku. Teprve když Logan zaťukal klouby na plastovou desku uprostřed, uráčil se na ni podívat. Usmíval se přitom, nikoliv nevlídně, a z úst se mu vydralo tiché „á“, při kterém se Logan musel chytit židle, aby se na toho grázla na místě nevrhl.

„V-vypadá jako milej kluk,“ zaskřehotal pomalu a namáhavě Petrie.

Logan v duchu napočítal do pěti, než mohl pokračovat.

„Jo, byl to milej kluk. A hodnej. Všichni ho měli rádi. Kamarádi. Ségra. Rodiče. Takovej roztomilej klučina to byl,“ řekl Logan. „A pak umřel.“

Petrie se nepatrně zamračil. Špičkou prstu ťukl do rohu fotky a rýpl do ní nehtem, jako by zkoušel, jestli je skutečná.

„Aha,“ obrátil pohled směrem k Loganovi. Zatímco sváděl bitvu s dalšími slovy, stále poklepával na dolní okraj snímku: „Co se mu s-stalo?“

Logan se naklonil a zaplnil mezeru, která mezi oběma muži zela. Když znovu promluvil, byl jeho hlas hlubší a nesl v sobě náznak hrozby: „Proto jsem tady, Owene. Doufal jsem, že mi to řekneš.“

Petrie se ani náznakem nepokusil odtáhnout. V očích měl naprosté prázdno. Hrál to skvěle, to mu musel Logan nechat.

„Já n-nevím.“

„Vidíš, a já myslím, že jo. Já vím, že to víš, Owene.“

Pak na desce rozložil další tři fotky. Dylan Muir na houpačce. Dylan Muir se šmouhou na čele, jak si zkoušel máminu rtěnku. Dylan s rukou ponořenou až po zápěstí v pytlíku s chipsy. Když před něj detektiv fotky kladl, sledoval je Petrie soustředěně jako divák na kouzelnickém představení, který se snaží pochopit, v čem spočívá trik a jak ho iluzionista udělal.

Logan mu dopřál několik okamžiků, aby si fotky stihl prohlédnout. Pak vytáhl poslední, menší, tentokrát černobílý snímek. Umístil ho na ostatní, přímo doprostřed.

Dylan Muir přivázaný k židli, se špinavými tvářemi zbrázděnými potůčky po slzách. Logan se nepotřeboval na fotku podívat, aby chlapcův výraz viděl. Znal každou jeho linku, každý záhyb, každý okamžik utrpení, který se chlapci vepsal do tváře.

Petrie sklonil hlavu a zamžoural na fotku, jako by na ni hleděl skrz skla brýlí. Několik vteřin si ji takto prohlížel. Pak se zničehonic odtáhl, jako by si najednou uvědomil, na co se dívá.

„T-tahle se mi nelíbí,“ zakoktal přerývavě.

„Mně taky ne,“ dodal souhlasně Logan. Znovu zašátral ve složce, vylovil další dvě fotografie a obě najednou položil před Petrieho. „A nelíbí se mi ani tahle fotka Lewise Briggse. Nebo tahle Matthewa Dennisona.“

Petrie nyní upíral pohled na šedou budovu za oknem za Loganovým ramenem. Detektiv se naklonil doprava a výhled mu zastínil.

„Podívej se na ně, Owene.“

Petrie zakroutil hlavou.

„Podívej se na ty fotky.“

„Já n-nechci.“

Logan popadl do každé ruky jednu fotku a strčil je Petriemu až pod nos.

„Lewise jsme našli. Matthewa taky. Bohužel pozdě, to jo. Až moc pozdě, ale našli jsme je. Alespoň jsme je mohli vrátit jejich rodinám.“

Pak snímky odložil na pultík, vzal do ruky černobílý portrét Dylana Muira a s téměř posvátnou úctou se zahleděl do chlapcových širokých, důvěřivých očí.

Logan nějakou dobu doufal, že chlapce najdou živého. Někde. Někdy.

Pak se ale Petrie v jednom z jasnějších okamžiků přiznal, že hoča zavraždil, a celý ten sen se zborčil jako domeček z karet.

Stejně jako mnoho dalších.

„Dylana jsme ale nikdy nenašli. Nikdy jsi nám neřekl, kde je, abysme ho mohli vrátit rodině a dopřát jim alespoň trochu klidu.“

Petriemu se třásla ústa. Zíral na Logana skelným pohledem zlaté rybky, která si prohlíží svět zpoza stěn akvária.